

Tro och Vetande!

Hur löser man detta dilemma? Efter sitt resonemang kommer Sokrates fram till att allt efterforskande och allt lärande egentligen bara är erindring. Kunskapen finns inom oss, det gäller för oss att väcka den till liv.

Kunskap definieras vanligen som sann, berättigad tro. Att veta något, innebär alltså att tro något som är sant, och som man dessutom har anledning att tro.

Ibland kan man ha anledning att tro något, som inte är sant. Om man till exempel hör en dörrklocka i ett TV-program, kan man tro att det ringer på ens egen dörr. Då är det inte kunskap, för det är inte sant.

Ibland kan man tro något som råkar vara sant, men som man inte har någon anledning att tro. Om man till exempel tror att man vunnit högsta vinsten på ett lotteri, och det faktiskt är sant, men man ännu inte blivit informerad om det; så är det inte heller fråga om kunskap.

Man kan slutligen ha anledning att tro något, som också är sant, men som man trots det inte tror. Om man just fått reda på att en nära vän vunnit en stor summa pengar, kanske man har svårt att tro det, innan man själv informerat sig närmare. Så länge man inte tror på informationen, har man heller ingen kunskap.

Alla tre delarna sann, berättigad och tro måste alltså finnas med, för att det skall vara fråga om kunskap. Tro står därför inte i motsatsställning till vetandet, som det ibland framställs, utan är tvärtom en förutsättning för det. Den tro som varken är sann eller berättigad är bara tro; men den tro som är sann och berättigad är dessutom kunskap.

